

בש"פ 4786/15 - ויליאם סליביא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4786/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: ויליאם סליביא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 5.6.2015 למעצר עד תום הליכים בתיק מ"ת 11477-06-15 שניתנה על ידי כבוד השופט י' אברהם

תאריך הישיבה: כ"ט בתמוז התשע"ה (16.7.2015)

בשם העורר: עו"ד סרי ח'ורי
בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם) מיום 5.6.2015 ומיום 3.7.2015 במ"ת 11477-06-15, בגדרן הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 11475-06-15.

1. נגד העורר, יליד 1973, ו-4 נאשמים נוספים, הוגש ביום 5.6.2015 כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29 לחוק; תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק; החזקת סכין לפי סעיף 186(א) בצירוף סעיף 29 לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. על פי הנטען בכתב האישום, עובר ליום 24.5.2015, חסמו בני הזוג בשארה חורי (להלן: המתלונן) ואחלאם חורי (להלן: המתלוננת) (וביחד המתלוננים) את שביל הגישה לחצר האחורית של ביתם בכפר עילבון באמצעות שרשרת

ברזל. החסימה עוררה את חמתם של העורר וארבעה מבני משפחתו (להלן: הנאשמים הנוספים), ועל כן החמישה קשרו קשר לחבול במתלוננים. לשם כך הצטיידו באלות, מוט ברזל, שרשרת ברזל וסכין שאחז העורר.

ביום 24.5.2015 סמוך לשעה 23:40, הגיעו העורר והנאשמים הנוספים לבית המתלוננים, דפקו בדלת הנעולה, וכאשר המתלונן סובב את המפתח, נכנסו החמישה בפראות לתוך הבית בהובלת הנאשם 1, אבי אשתו של העורר, שצעק כלפי המתלונן - "באנו להרוג אותך". העורר דקר באמצעות הסכין את המתלונן בירכו, בעוד הנאשמים 2-3, גיסיו של העורר, היכו את המתלונן במוט ושרשרת ברזל.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן פצע דקירה בירך רגלו השמאלית, חתך עמוק בראשו, חבלה בבית החזה ובכתף שמאל, וחשד לשיתוק של עצב הראיה הרביעי מימין. המתלונן נזקק לתפרים בירכו ובראשו, ואף אושפז לכמה ימים בבית החולים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. ביום 5.6.2015, נעתר בית משפט קמא לבקשה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים (להלן: החלטת המעצר הראשונה). בישיבה זו, שהתקיימה ביום הגשת כתב האישום, ויתרו הסניגורים על צילום חומר הראיות וביקשו לקיים הדיון על אתר תוך שאינם חולקים על קיומן של ראיות לכאורה. בהחלטתו קבע בית משפט קמא כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות, באשר ענייננו בתקיפה אכזרית בצוותא תוך שימוש בנשק קר. נקבע כי אין מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר, בהתאם להלכות הקובעות כי מקום בו נעשה שימוש בנשק קר לצורך תקיפה, מתקיימת מסוכנות גבוהה המצדיקה החזקה מאחורי סורג ובריש עד לתום המשפט. עוד עמד בית משפט קמא על כך שלעורר עבר פלילי של החזקת סכין משנת 2007.

ביום 28.6.2015, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר על החלטת המעצר הראשונה לבית משפט קמא, זאת לאחר צילום חומרי החקירה ובעקבות חומר חקירה חדש שהתקבל ועניינו אליבי של שני חשודים אחרים בפרשה. לטענת העורר, מידע זה משליך באופן ישיר על קיומן ועוצמתן של הראיות לכאורה כנגדו, ומהווה שינוי נסיבות. בהחלטתו מיום 3.7.2015 דחה בית משפט קמא את הבקשה לעיון חוזר, וקבע כי עניינו של העורר אינו דומה כלל לזה של החשודים ששוחררו, הן מבחינת העדויות והן מבחינת הראיות האובייקטיביות.

על כך נסב הערר שבפניי, תוך שהעורר מתייחס גם להחלטת המעצר הראשונה. אתייחס להלן בקצרה לשלושת הרכיבים הנדרשים לענייננו.

4. ראיות לכאורה: אקדים ואומר כי משניתנה הסכמת בא כוחו הקודם של העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אין מקום לפתיחה מחדש של הדיון בנושא זה במסווה של בקשה לעיון חוזר (בש"פ 6083/14 אשרף אבו אלהווא נ' מדינת ישראל בפסקה 4 (18.9.2014); בש"פ 4950/14 נח פיינ נ' מדינת ישראל בפסקה יג (24.7.2014); בש"פ 8265/09 מדינת ישראל נ' יהונתן אלמליח בפסקה 22 (28.10.2009); בש"פ 5214/06 מחמד מסארווא נ' מדינת ישראל בפסקה 7 (1.8.2006)). הערר הוגש בעקבות ההחלטה בבקשה לעיון חוזר, ועל כן יש לבחון את הדברים באספקלריה של ההלכה לפיה "יש להראות כי בתשתית הראייתית חל 'מהפך ראייתי', 'כרסום מהותי ומשמעותי', 'שינוי דרמטי', 'כרסום עמוק', כי 'הקערה נהפכה כליל על פיה', כי השינויים הם כאלה 'שמוטטו את ראיות התביעה' וכיו"ב" (בש"פ 8216/13 ערן אוחיין נ' מדינת ישראל בפסקה 7 והאסמכתאות שם (30.1.2014)). לסקירה מרחיבה ולגישות אחרות

בנושא העיון החוזר ראו החלטתו של השופט מ' לוי בעמ"ת (מחוזי ב"ש) 62556-01-14 עדנאן אל סאנע נ' מדינת ישראל (4.2.2014). נוכח התוצאה אליה הגעתי בהחלטה זו, איני רואה להידרש לשאלת המבחן הראוי ואותיר את הדברים לעת מצוא).

מכל מקום, איני רואה לקבל טענות העורר במישור זה. המתלוננת נקבה בשמות חמשת האנשים שפרצו לביתה, והמתלונן נקב בשמם של ארבעה מבני המשפחה ואדם נוסף שהחזיק בסכין. אכן, יש להניח כי המתלוננת גילתה אוזנו של המתלונן אודות שמו של העורר, ועל כן ידע לנקוב בשמו בהודעה השניה, אך אין בכך כדי לגרוע מהזיהוי הלכאורי של העורר.

הראיות החדשות נוגעות לאליבי שמסרו שני חשודים נוספים, שאומת במצלמות מנהרות הכרמל, ומוכיח לכאורה כי לא היו באירוע, אף על פי שהמתלוננת נקבה בשמם. כפי שציינה המשיבה, ספק אם אכן מדובר באליבי מוצק של השניים, בהתחשב בזמן הנסיעה מעילבון לחיפה ובהתחשב בכך שהיה מדובר באירוע מתגלגל שגלש אל מחוץ לבית. אך גם בהנחה שהמתלוננת טעתה לראות את שני החשודים הנוספים בקרב האנשים הרבים שהתגודדו בחוץ, לא כך לגבי החמישה שפלשו אל ביתה, ובשמותיהם ידעה לנקוב מייד בסמוך לאחר האירוע.

די בכך כדי לקבוע כי מתקיים הרף של ראיות לכאורה.

5. עילת מעצר: כפי שציין בת משפט קמא, קמה עילת מעצר סטטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים).

6. חלופת מעצר: ככלל, הנטייה בעבירות של שימוש בסכין, במיוחד מקום בו נגרמה חבלה חמורה עקב כך, היא להורות על מעצר עד תום ההליכים (ראו, לדוגמה, בש"פ 876/08 נסים אבו הדואן ואח' נ' מדינת ישראל (5.2.08); בש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' אדיר מנור בפסקה 7 והאסמכתאות שם (17.1.10); בש"פ 748/10 שומי איסקוב נ' מדינת ישראל (18.2.10)). לצד החומרה במקרה דנן, ניתן להצביע על כך שהפורעים חדרו לביתם של המתלוננים, וגם הכו את המתלוננת, על אף שהייתה בסוף הריונה.

לכך יש להוסיף כי לעורר עבר פלילי, אם כי לא עדכני ולא מכביד במיוחד, בשתי עבירות בגין אף ריצה מאסרים קצרים בפועל. האחת משנת 2007 בגין החזקת סכין, בגינה נדון למאסר בפועל לתקופה של חודש, והרשעה בתקיפת בת זוג משנת 2002, בגינה נדון למאסר בפועל לתקופה של חודשיים.

על אף האמור לעיל, סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מורה כי גם אם קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, יש לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה. במקרה דנן, אמנם לעורר מיוחסת הדקירה בסכין במהלך האירוע, אך איני משוכנע כי חלקו חמור מאלו שהכו את המתלונן בשרשרת ובמוט ברזל, ולא ניתן להתעלם מכך שחלק מהתוקפים בצוותא שוחררו. חלפו שמונה שנים מאז העורר הסתבך בפלילי, ומזה שנים הוא עובד ומנהל חיים נורמטיביים. האירוע התרחש בעילבון, והעורר הביע הסכמתו להיות מורחק לבית הוריו בירושלים.

נוכח מכלול הנסיבות איני משוכנע כי ברמה העקרונית כל חלופה לא תוכל לסכון, ולטעמי היה מקום להורות על הכנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר, על מנת לבחון את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני תחת מפקחים ובהגבלות כאלה ואחרות.

7. אשר על כן, אני מורה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של העורר, בהקדם ככל שניתן. במקביל, בית משפט קמא יקבע דיון בעניינו של המשיב, ויפעל כחוכמתו תוך מתן משקל לתסקיר שיינתן.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ה (16.7.2015).

ש ו פ ט
